

שסירטו **חדש נקרא לסירוגין בקשת מיקלט**. החיקלט שלי, או פיפי, קאקא ולישון (השם משתנה עם השמה). אלא שואידה, המעלה שוב, כבעבר, את עניין העימות שבין דורות האמנים (כשהצעירים מנסים לדחוק את רגליהם של המבוגרים), ואת פרשת ההתייחסות הנכונה לאמנות, בחר לעצמו הסעם חומר-גלם שבו כנראה אינו בקיא די הצורך — מוסיקה. התסריט שקוף ושטחי יותר מתמיד. אפילו ג'ון גילגוד הגדול נראה נבוך בדמות מנצח תזמורת ישיש החור למולדתו, פולין, כדי לערוך קונצרט חגיגי לזכר אהבה ישנה.

אשר לפררי, הוא רחוק מאד כאן מן הסארקזם הפראי והבלתי מרוסן המאפיין אותו בדרך כלל, אם כי הוא נשאר פסיי מי כשהיה. סירטו מנסה להוכיח שוב, שהאנושות משחיתה את עצמה מינקות, בדרך שבה היא מחנכת כל דור לחזור על

את השם הציורי הזה במקביל לשם אחר: **בקשת מיקלט**. בכוונה להטיף לביטול האיסורים על נושאים שהחברה לא אוהבת לדבר עליהם, מנסה גיבורו של מרקו פררי לקרב את הילדים לטבע.

השחקן רוברטו בניי ני כננת ממיו זכר, המושיב את חניכיו על האסלות, בסירטו של מרקו פררי, הנושא

פיפי קאקא ולישון

בשורה השנייה של הציפיות, אבל עם הרבה יוקרה ומוניטין, ניצבו במאים כמו מיגואל ליטין, הציליאני הגולה במכסיקו, ברטראן טאברניה, הצרפתי שהביא לברי לין את סירטו האנגלי הראשון, והבמאי וורנר שרטר, האוונגארדיסט שסירטו הי גורמלי הראשון, ממלכת נאפולי, זכה בי סידרת פרסים בינלאומיים, ומשום כך עורר סקרנות רבה בסירטו הנורמלי השני, בי שלושת המיקרים עלו הציפיות על הי תוצאות.

גאבריאל גארסיה מארקס, גדול סופרי אמריקה הלאטינית היום, הספיק כבר להביע את אי-שביעות רצונו מן העיבוד של ליטין לסיפורו הקצר אלמנת מונטיאל, ואי אפשר שלא להסכים עם הסופר, כל התנופה והדמיון הפיוטי של הבמאי, הפי כו כאן אמצעים למישחק בזמני התרחשות ולהצגת נושאים חברתיים בצורה השיגי רתית והשקופה ביותר. טאברניה עורר את הרושם, לפחות בחלק הראשון של סירטו, מוות בשידור ישיר, שהוא עומד לעסוק ברצינות בהתפרצות אמצעי-התיק שורת לתחום הפרט, עד כדי הפיכת המוות להצגת ראוות. אלא שעד מהרה הוא מתי ליק אל תחום המוחזן הרומנטי השיגי רתי, שבו ההתמודדות עם מנגנון מושחת הופכת להתמודדות עם אדם מושחת, ותו לא. ואילו שרטר, שבתחילת סירטו החדש פאלרמו או וולפסבורג מצליח להמחיש בהרכה רגישות את העוני המחפיר בסי ציליה, המדרבן את בניה לחפש פרנסות משתלמות הרחק מן הבית, גולש אל החט פה הרועמת והחד-דדית. הוא מוביל את גיבורו מפאלרמו לוולפסבורג (בילו ומיבי צרו של הפולקסוואגן).

רנטה קורטנר המיוזח-גרמניה זכתה בפרס השחקנית על העיצוב הטבעי שהעניקה לדמות של זמרת, המנסה לחיות חיים משוחררים בנוסח המערב, בסירטו של קונראד וולף.

השחקנית הטובה

פרס השחקן הטוב הוענק לאנדריי סורוין, אף שהיה רק השלישי בחשיבותו בסרט של וואידה, הכוונה היתה לתת פרס נחומים לפולין, בתמונה עם השחקן הבריטי הוותיק ג'ון גילגוד (משמאל).

השחקן הטוב

קאליגולה של

פנטהאוז

שי דושת הסרטים שהוצגו מחוץ לי תחרות, גם אם לא היו יצירות מופת, לפחות קיימו את הבטחותיהם. סיור לילי (אם מותר לתרגם כך את שם סירטו של ויליאם פרידקיין קרוזינג) מספק מנה גדודי שה של אלימות וסטיית מיניות לן המור זרות ביותר, הפרשטות בקהיליה ההומרי סכסאלית בניו-יורק.

קאליגולה, ההפקה הענקית של ירחון המין פנטהאוז, מספק עירום, מישגלים מכל הסוגים, אלימות ואכזריות — הכל בסיטונות — בסרט שנראה כמו פליגי בלי נשמה, המחטט בתחתוני ההיסטוריה הרומית, ואילו טעות בעיתוי של ניקור לאס דיג, למרות חיותו סרט יומרני נפוח (המשך בעמוד 42)

השחקן ג'ק בירקט בגירסה של הסערה לשיקספיר בנר טח הפאנק, הבתולה הופכת לחשקנית, פרוספרו לנצלן וקאליבאן — לעבד נקמן.

פאנק

פרס מיוחד לרגל יובל השלושים של הפסטיבל על התרומה האנושית להבנה בין הגזעים, כך הוגדר הפרס אשר הוענק לאתול פר גארד, המחזאי שהופיע גם כשחקן בסירטו.

מיוחד

שגיאות הדור הקודם. יש בסרט הברקות רבות ורעיונות מעניינים, וכצפוי — גישה אנארכיסטית לנושא. עם זאת, חסר אותו גרעין עלילתי איתן, שיאחד את כל המר-כיבים ויגבש את הסרט במלוא מובן המילה.